

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

שמיני

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כז

(תרגום הפשו)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים וארבע לבריאה

לזכות

החייל ב"צבאות השם" שניאור זלמן שי'
לרגל יום ההולדת שלו התשיעי לאוי"ש"ט,
ביום ז"ך אדר שני הי' תהא שנת פלאות דגולות
ולזכות אחיו ואחיותיו חיילי "צבאות השם" שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הו"ח ר' צבי וזוגתו מרת בלומא שיחיו סאנדבערג

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור . . . וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה לגאולה¹⁰ – „אחכה לו בכל יום שיבוא“¹¹, כפי שאומרים בכל יום בתפלה: „ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים“, ו(בימי החול) – „את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח“. וכמדובר כמ"פ.

יאכלוהו“; אולם אהרן סבר והשיב לו על כך: „שמא לא שמעת (את ההיתר) אלא בקדשי שעה (שעיר עזים ושעיר נחשון [=שהוקרבו באופן חד פעמי לרגל חנוכת המזבח]), דאי בקדשי דורות [=כי אם מדובר בקרבנות שמקריבים באופן קבוע במשכן שבכללם הוא שעיר ראש-חודש, לגביהם יש לחלק וללמוד] קל-וחומר ממעשר הקל [שחומרנו פחותה מקרבנות]: ומה מעשר הקל אמרה תורה¹⁰, „לא אכלתי באוני [=באנינות] ממנו“ – בקדשי דורות לא כל שכן [שאסור לאכלם באנינות]. ומיד „וישמע משה וייטב בעיני הוזה ולא בוש (משה¹¹) לומר לא שמעתי אלא (אמר¹¹) שמעתי ושכחתי“.

ב. לשם מה דרושה ההוספה "קל-וחומר ממעשר הקל"?

צריך להבין: לשם מה היה על אהרן לומר „דאי בקדשי דורות קל-וחומר ממעשר הקל כו“? הרי: כוונת אהרן לא הייתה לחדש למשה את כללות הדין שאונן אסור בקדשים¹² (דבר שהיה ידוע למשה מכבר, וכמוכה ממאורע זה עצמו – מכך שהקדוש-ברוך-הוא הוצרך להשמיעו היתר מפורש, „צויתי“,

א. הדיון בפרשה בין משה ואהרן אודות שריפת שעיר ראש-חודש

על הפסוק! „ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שורף“, אומרים חכמינו ז"ל², שבשמיני למילואים הוקרבו „שלושה³ שעירי חטאות .. שעיר עזים ושעיר נחשון ושעיר ראש חודש ומכולן לא נשרף אלא זה“ – שעיר ראש-חודש. ולכן „ויקצוף“⁴ (משה) ... מדוע לא אכלתם את החטאת...“, ואהרן ענה לו: „הי' היום הקריבו את חטאתם... ותקראנה... ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה'. וישמע משה וייטב בעיניו“.

אחד מההסברים בדברי חכמינו ז"ל⁶ לפשר הדיון שבין משה ואהרן – האם את שעיר ראש-חודש היה צריך לאכול (כסברתו הראשונית של משה) או לשרוף (כדעת אהרן) – הוא:

אהרן ובניו הרי היו אוננים (בעקבות מיתת נדב ואביהוא) ואונן אסור לאכול בקדשים⁷; אלא שבנוגע לשעיר ושעיר נחשון משה ציוה „ואכלתם גו' – כי כן צויתי“⁸ „באנינות יאכלוהו“⁹.

אך לגבי שעיר ראש-חודש היו משה ואהרן חלוקים: משה סבר שגם את שעיר ראש-חודש היה עליהם לאכול באנינות, בדיוק כמו שאר שני השעירים, מכיוון שהיה היתר מפורש (על קרבנות היום) „כי כן צויתי – באנינות

- 1) פרשתנו י, טז.
- 2) תו"כ (ופרש"י) עה"פ. זבחים קא, ב.
- 3) לשון רש"י.
- 4) פרשתנו שם, טז"ז.
- 5) שם, י"ב.
- 6) זבחים שם, א (תירוך רבא).
- 7) ראה לקמן בפנים.
- 8) פרשתנו שם, יג. אלא ששם קאי על המנחה (כמפורש בפסוק שלפניו „קחו את המנחה“, ובפרש"י: זו מנחת שמיני ומנחת נחשון. וראה פרש"י שם, יח.) וראה פרש"י שם, טז: אבל בקדשי שעה סמכו על משה שאמר להם במנחה ואכלוהו מצות.
- 9) זבחים שם, רע"א (וש"ג). תו"כ ופרש"י עה"פ.

(10) תבא כו, יד.

(11) בשטמ"ק – ליתא תיבה זו.

(12) בויק"ר פרשתנו (פי"ג, א. וראה אדר"ג פל"ז, יב) „וכיון שכעס נתעננה ממנו הלכה שאונן אסור לאכול בקדשים .. מיד דרש אהרן ק"ו למשה ומה מעשר הקל כו“ „וכי' לדעת שמואל (זבחים שם) ד, הא ר"י והא ר"ג לפי שיטת רש"י שם, דלשמואל – לא ס"ל לר"ג ד, כן צויתי – באנינות יאכלוהו“, ו „על אנינות לא הוזהר למשה לדרוש ק"ו“ (והיינו, שהי' ס"ל למשה שאין אסור אנינות בקדשים). אבל לתירוך רבא, דגם ר"ג ס"ל ד „באנינות יאכלוהו“ – ידע משה מאיסור אכילת קדשים לאונן, וכמפורש בפרש"י שם ד"ה אידי ואידי (וראה גם פרש"י עה"פ י, יב): קחו את המנחה – אע"פ שאהם אוננים וקדשים אסורים לאונן) אלא ש, משה כשקצף טעה כו“ בהחילוק ד, שעה“ ו „דורות“. וראה לקמן בפנים סעיף ה.

ראה גם שפת אמת וק"ן אורה זבחים שם.

להביא את 770 הביתה!
 כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!
 האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב
 וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
 יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

יום הולדתו של אדמו"ר מהר"ש, וידוע הוראתו ונתנית כח שלו בענין "מלכתחילה אריבער"⁴ – שהוא דור הששי (מהבעש"ט), חזקה בכפליים, ומזה מגיעים לדור השביעי, דור השמיני, עד לדורנו זה – דור התשיעי (ג' פעמים ג' חזקה), שנעשה הכנה קרובה – בלי הפסק כלל – לעשירי יהי' קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה מקבל כאו"א תוספת כח מאתפשותא דמשה⁵ שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובפרט שקראנו היום בבית הכנסת שלו . . ומבית תפלה זה נמשך הכח גם מחוץ לבית זה, עד בכל העולם כולו, גם בפינה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, עד שנעשה "בית בית תפלה יקרא לכל העמים"⁶, ביחד עם "מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו"⁷,

– וכפי שמתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) – ה"מקבץ נדחי ישראל" ממדינה ההיא בלי הגבלות (לא כפי שהי' קודם שבכדי לצאת משם היו צריכים ליחוס מיוחד ודרישה מיוחדת), והם באים לארץ ישראל, ג"כ בלי הגבלות (לא כפי שהי' בזמן שלפני זה, כידוע ומפורסם) – וזהו מהגילויים שלמעלה ממדידה והגבלה הבאים עוד בסוף זמן הגלות.

ובפשטות:

כאו"א מישראל, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים – אלא זוהי העבודה **דכל אחד ואחת**, כאו"א צריך לעשות בעצמו את העבודה ד"לשמש את קוני" (שלשמה "אני נבראתי"⁸), ובודאי שיש לו כחות ע"ז (כיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בתפשות: בהוספה בתורה

לקוטי

שבנוגע לשאר השערים "באנינות יאכלוה"¹³ – ואם כן, כדי להדגיש את החילוק בין ההיתר המיוחד לאכול באנינות המוגבל לקדשי שעה אך לא בנוגע לקדשי דורות (שעיר ראש-חודש) – ולהוציא מסברת משה שההיתר כולל את כל הקדשים של היום – היה על אהרן לומר בקיצור: שמה שמעת בקדשי שעה ולא בקדשי דורות!

[– ומה מוסיף כאן הקל-וחומר ממעשר הקל¹⁴, שכאילו מבלעדי קל-וחומר זה לא היו יכולים לחלק בין קדשי שעה וקדשי דורות].
הדיוק בולט יותר לאור העובדה, שמצינו כי גם רש"י בפירושו על התורה¹⁵ מביא את תוכן הדיון בין משה ואהרן – ודברי אהרן אודות החילוק בין קדשי שעה וקדשי דורות – ורש"י שם אכן מקצר בלשונו: "הייטב בעיני ה' – אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות" (ואינו מביא את הקל-וחומר ממעשר הקל).

ג. ההסבר נעוץ במחלוקת: קדשי שעה וקדשי דורות – מי מהם חמור?

הדבר יובן בהקדם דיוק לשון רש"י הנ"ל "אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות":

מלשון רש"י "אין לך להקל" (ולא "ללמוד" וכיוצא-בזה¹⁶ – שמשמעו כי בכלל לא ניתן ללמוד קדשי דורות מקדשי שעה) מוכח, שאי-האפשרויות להשוות בין קדשי דורות לקדשי שעה [אינו משום שהיתר האנינות (בקדשי שעה) היה "הוראת שעה" שממנה כלל לא ניתן

13 ראה גם שפת אמת וקין אורה וזכחים שם.
14 כקושיית השפת אמת שם. ומה שתי' "דרך אגב משמיענו הגמ' עיקר טעמא דאונן אסור" – לדכותינו צע"ג והסברה.
15 י' יש ד"ה הייטב. וראה פרש"י שם, טו (ד"ה שעיר התאטת) ואילן ובמפרשי רש"י. ואכ"מ.
16 ובפרט רש"י משה מלשונו בפסחים (פג, א) – "דורות משעה לא ילפינן" – כהובא לקמן בפנים.

שמיני שיחות

ללמוד לגבי כל מקום אחר¹⁶, אלא¹⁷] משום שקדשי דורות חמורים יותר מקדשי שעה, ומטעם זה – "אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות".

ועל פי זה מובן מדוע הגמרא מוסיפה (בדברי אהרן) "קל-וחומר ממעשר הקל" – משום שלפי שיטת התלמוד, הדבר הפוך: קדשי שעה הינם חמורים מקדשי דורות, ועל אחת כמה וכמה מן הקל שבקדשי דורות – והראיה על כך:

הגמרא¹⁸ מביאה מחלוקת בין ר' יוסי הגלילי וחכמים בנוגע למקור הדין שחטאת (חיצונה, שיש להוות מדמה רק על מזבח החיצון) שנכנס דמה 'לפני ולפנים' [=למזבח הפנימי] פסולה וחיביבים לשרפה: ר' יוסי הגלילי לומד זאת מהפסוק בפרשתנו¹⁹, "הן לא הובא את דמה אל הקודש פנימה" (שהוא שאלת משה לאהרן: מדוע שרפו את קרבן החטאת – הרי מן הדם שלה לא הביאו "אל הקודש פנימה") – "מכלל דאי .. עייל דמה – בשריפה" [=מכך נסיק שאם היה מוכנס דמה – דינה להשרף]. ומכך לומד שכל חטאת חיצונה שנכנס דמה 'לפני ולפנים' דינה בשריפה. לעומת זאת חכמים לומדים את הדין מפסוק אחר, וכפי שרש"י²⁰ מבאר, כי לדעתם כלל לא ניתן ללמוד מהפסוק "הן לא הובא... כי "דורות משעה לא ילפינן" [=לא לומדים].

יש להבין בדעת חכמים: לכאורה, אף שלא ניתן ללמוד ולהקיש מזה על זה – אך מהו ההכרח לשנות ולהחמיר (בקדשי שעה)? מכך מוכח שלדעת חכמים אכן קדשי שעה, בכלל, חמורים מקדשי דורות²¹, שלכן, על אף

*16 ראה מנחות יט, ב. וש"נ.

17 ובפרט שניהם אותם הקדשים וברוב המכריע דיניהם שווים – אין מסתבר כלל לומר שאינם בגדר אחד ככל (ללמוד ומ"ז). והרי: לומר דשייכי זל"ז – (א) קרוב יותר לפש"מ. (ב) מונעט המחלוקת בין משה ואהרן.
18 פסחים פג, א.

19 י' יח. – דעת ר"י הובאה גם בתו"כ פרשתנו עה"פ. פסחים שם ד"ה אמר להן.
20 ואף שגם רש"י בפירושו עה"ת מפרש כדעת חכמים (צו ו, כג. וראה רש"י פרשתנו שם) – הרי בלימוד ע"ד

שנאמר במפורש ב„קדשי“ שעה“ שחטאת שנכנס דמה לפני ולפנים דנה בשריפה, היה ניתן לומר שקדשי דורות אינם (כה חמורים ואינם) בשריפה.

[יתירה מזו: הכוונה ב„שעה“ שם היא לא „קדשי שעה“ כפשוטם (כלומר, קרבנות שהקריבו רק באתו זמן) – משום שהקרבן ששרפו היה שעיר ראש-חודש (כנל) – אלא, כפי שהתוספות²² מבאר, „הוראת שעה הייתה“, כלומר: הוראת שעה בקדשי דורות.

עולה מכך, כי לדעת חכמים²³ עניני „שעה“ הינם חמורים עד כדי כך ביחס לעניני „דורות“, עד שאפילו מ„שעה“ שבקדשי דורות (שעיר ראש-חודש של שמיני למילואים) לא ניתן ללמוד – משום שהיא חמורה מקדשי דורות סתם. ועל אחת כמה וכמה שקדשי שעה ממש (כמו שעיר העזים ושעיר נחשון) הינם חמורים מקדשי דורות]

ומכיוון ש„קדשי שעה“ הינם, לשיטת התלמוד, חמורים מ„קדשי דורות“ – אין יכולה הגמרא לומר „אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות“, משום שאדרבה: אם בקדשי שעה (החמורים) קיימת קולא [=הקלה] של היתר אכילה באנינות – על אחת כמה וכמה חלה הקולא של היתר אכילה באנינות (באנינות יאכלוהו) על קדשי דורות (שבאותו מעמד²⁴).

הפשט אין זה מפני שא”פ ללמוד זה מהפסוק דפרשתנו, כ”א מפני שזהו פשוט של מקרא הדתוב דפ’ צו. וראה רא”ם צו שם. וק”ל.

(22) פסחים שם ד”ה א”ל – בדעת רש”י. ומביא מפרש”י (בסוגיא שם לפני”ג (פב, ב ד”ה לכך נאמר). ועוד דמדובר בשעיר ר”ח.

(23) וי”ל (שלא לאפוי מחלוקת) שגם ריה”ג מודה שבכלל עניני „שעה“ חמורים מעניני „דורות“. אלא שס”ל שכאן שהמדובר בשעיר ר”ח – לא היתה „הוראת שעה“ לשריפתו.

(24) משא”כ בקדשי דורות בכלל, שגם אצל משה ה’ פשוט איסור אנינות בקדשים (כמובן מזה גופא שהקב”ה הוצרך לחזור לו אנינות במעמד זה, כנל ס”ב).

ויש להוסיף, דבפשוטו כאשר א”ל הקב”ה למשה היתר דאנינות א”ל ג”כ האיסור דאנינות בקדשים (בכלל). ועפ”ז י”ל דקס”ד משה היא, דמכיון שבדיבור אחד נאמר, אינו

לכן אהרן היה חייב להוסיף „דאי בקדשי דורות קל-וחומר ממעשר הקל“²⁴: מכיוון שמוצאים שאיסור אנינות חל אפילו על „מעשר הקל“ – אי אפשר להקל באנינות בקדשי דורות (על סמך הלימוד מקדשי שעה), אלא מסתבר לומר, שהיתר האכילה באנינות היה הוראת שעה רק בנוגע לקדשי שעה אלו, ולא ניתן להקיש מהם לגבי קרבנות אחרים.

ד. יסוד המחלוקת: האם „אכילת כהנים“ היא חלק מפעולת הקרבן לדורות

אך עדיין בלתי מובן: מהו ההסבר במחלוקת האם „קדשי דורות“ חמורים יותר, כשיטת רש”י בפירושו על התורה, או ש„קדשי שעה“ חמורים יותר, כשיטת התלמוד?

ויש לומר, שהמחלוקת היא (לא – מה יותר חמור, כאמור, אלא) – איזה סוג של „קדשי שעה“ היו אלה:

בקדשי שעה ישנם שני אופנים:

א) „קדשי שעה“ סתם, הבאים כדבר חד פעמי ממש (שאין להם פעולה וצד-השווה לדורות), בדומה לקרבנות שהקריב אליהו בהר הכרמל. ומסתבר שקדשי שעה כאלו הינם קלים יותר מקדשי דורות (כמו בדוגמא הנל – שבקרבנות אליהו בהר הכרמל הותר האיסור של „שחטי חוץ“).

ב) „קדשי שעה“, אשר למרות שהקרבנות

שייך האיסור לאותו מעמד, ובמילא מחוייב באכילה בכל דבר. ובמכש”כ ממחללי מות יומת וביום השבת שני כבשים בדיבור אחד נאמרו (מכילתא ורש”י) יתרו עה”פ (יתרו כ, ח זכור) – אף (א) שנכתבו בב’ ספרים, (ב) נאמר בו „על עולת התמיד“ (שאינו מיוחד לשבת, דוגמת קדשי דורות דנדוד),

ולכן הוכרח אהרן להביא את הקיץ ממעשר הקל שאין שוברו בצדו.

[אלא שעפ”ז, אדרבה: צ”ע והסברה למה, וייטב בעינינו. וצ”ע”ק מה קיץ שייך כאן. ואין לומר דנדוד”ד הוא ענין חד פעמי משא”כ בנוגע לשבת – שהרי גם בנדוד”ד מסתבר לומר שהוא הדין בחנוכת ביהמ”ק הא’, הב’ והג’ (ואולי גם – משכן שילה)].

(24*) וראה לקמן בפנים סעיף ה והערה 31 (בנוגע למשה).

און אין וואָס באַשטייט די עבודה – איז דאָס אויך בפשטות: אין מוסיף זיין בתורה ובמצוות, אין לימוד התורה – נגלה דתורה און פנימיות התורה, און אין קיום המצוות בהידור . . . וכל זה – מתוך הצפי’ והתשוקה וכו’ חזקה צו דער גאולה¹⁰ – „אחכה לו בכל יום שיבוא“¹¹, ווי מ’זאָגט עס בכל יום בתפלה: „ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים“, און (בימי החול) – „את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח“. וכמדובר כמ”פ.

(משיחות ש”פ שמיני, מבה”ח וער”ח אייר תנש”א)

(10) בל’ חז”ל – „צפית לישועה“ (שבת לא, סע”א). וראה רמב”ם הל’ מלכים רפ”א: „כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מזכה לביאתו כו”’. וראה לקו”ש חלק ל’ ע’ 182-3. וש”נ.

(11) נוסח „אני מאמין“. וראה לקו”ש חכ”ג ע’ 394.

כללות מעלת שנה זו – שבנ”י נתנו לה את הסימן והשם „הי’ תהא שנת נפלאות אראנו“ – שנה שמתיוחדת בזה שהיא „שמינה“ ומלאה בנסים ונפלאות מהקב”ה שמתרחשים לעיני כולם, (גם) כהכנה לנסים ונפלאות דהגאולה האמיתית והשלימה שבאה תיכף ומיד ממש, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹ – כמדובר ומודגש פעמים רבות במשך השנה.

שבת זו היא גם הספירה ד„מלכות שבגבורה“, גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות, ושבת פ’ שמיני . . . הקשורה במיוחד עם משיח צדקנו – „כנור של ימות המשיח“ הוא מ„שמונה נימין“². . . עד שזה מביא מיד את הענין דתשיעי ודעשירי יהי’ קדש – השלימות דעשרה בגאולה האמיתית והשלימה (עשור³), „כנור של עשרה נימין“² (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ובהדגשה יתירה – מצד זה שמיד בתחלת חודש אייר, בב’ אייר, חל

ובכל זה באקומט יעדערער נאָכמער כח פון אַתפּשטותא דמשה⁵ שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובפרט אַז מ'האָט היינט געלייענט אין בית הכנסת שלו . . . און פון דעם בית תפלה ווערט נמשך דער כח אויך מחוץ לבית זה, ביז בכל העולם כולו, אויך אין אַ פינה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, ביז אַז עס ווערט "ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים"⁶, צוזאמען מיט "מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו"⁷,

– ווי עס ווערט נתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) – דער "מקבץ נדחי ישראל" פון מדינה ההיא בלי הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען פריער אַז בכדי אַרויסגיין פון דאָרטן האָט מען געדאַרפט אַנקומען צו אַ יחוס מיוחד און אַ דרישה מיוחדת), און זיי קומען אָן אין ארץ ישראל, אויך אָן הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען בזמן לפני זה, כידוע ומפורסם) – וואָס דאָס איז צווישן די גילויים שלמעלה ממדידה והגבלה וואָס קומען פאַר נאָך בסוף זמן הגלות.

ובפשטות:

יעדער איד, אנשים נשים און אפילו טף, האָט די אחריות צו מוסף זיין אין זיין עבודה צו ברענגען משיח צדקנו בפועל ממש!

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז עס האָט קיין אַרט ניט אַז אַנשטאַט אליין טאָן זאָל מען זיך פאַרלאָזן אויף אַנדערע אַדער אַרויפלייגן די אַרבעט אויף אַנדערע – נאָר דאָס איז די עבודה פון כל אחד ואחת, יעדערער דאַרף אליין טאָן זיין עבודה "לשמם את קוני" (צוליב וועלכע "אני נבראתי"⁸), און ס'איז זיכער אַז ער האָט אויף דעם כחות (וואָרום "אני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

(5) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. וראה תניא פמ"ד (סג, א).

(6) ישעי' נו, ז.

(7) שם, ח.

(8) משנה וברייתא סוף קידושין.

(9) במדב"ר פי"ב, ג.

לכך קרבנות הנשיאים לחנוכת המזבח. וסוג זה של קדשי שעה, הריהו, כמובן, חמור יותר מאשר סתם קדשים (קדשי דורות), משום שעל-ידם נוצרים ובהם תלוים עניינים שהם לדורות.

מעין זה יש לדון גם בגוף הענין כאן – בנוגע לשעיר עזים ושעיר נחשון: הגדר של "קדשי שעה" יכול להיות בהם בשני אופנים, ובהקדים, שהדיון כאן הוא (לא בנוגע להקרבנות על גבי המזבח, אלא) אודות אכילת כהנים. ואודות כך ניתן לדון – האם גם אכילת כהנים היא חלק מחנוכת המשכן והמזבח:

בדרך הפשט מסתבר, כי אכילת בני אדם (כהנים) אין לה שייכות עם חינוך המשכן והמזבח:

בשעיר עזים (של שמיני למילואים) – זאת אומרת קרבן הקשור עם החינוך של ימי המילואים – אין כל ספק שכך הדבר: שהרי א, בעת אכילת השעיר, היה זה לאחד שקרבנות אהרן כבר פעלו את החינוך (בהקרבנות על גבי המזבח), ועד – לשלימותו אשר "תשרה שכינה בכס"ם²⁵, ובאופן של – "ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח גו"²⁶, ובמילא אכילת הכהנים שלאחר מכן אינה מוסיפה בחינוך המשכן והמזבח (לדורות);

אך אפילו לגבי שעיר נחשון, שבו הייתה ההתחלה של שנים-עשר ימי חנוכת המזבח (ע"י קרבנות הנשיאים) – הרי לפי דרך הפשט מסתבר לומר, ש"חנוכת המזבח" קשורה עם ההקרבה על גבי המזבח במשכן, אך לא עם אכילת כהנים.

נמצא אם כן, שלפי פירוש רש"י על התורה, אכילת הכהנים של "קדשי שעה" אינה ענין הנוגע לדורות, אלא ענין חד פעמי, זאת אומרת, נכללת בסוג הראשון של קדשי שעה (הנ"ל), שהינם קלים מקדשי דורות; ובמילא – בלשון רש"י – "אם שמעת (באנינות יאכלוה")

בקדשי שעה (הקלים) אין לך להקל בקדשי דורות (החמורים)".

לעומת זאת בלימוד בדרך ההלכה, הרי כשם שמוצאים בנוגע לכפרה הבאה על-ידי הקרבן, ש"כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים"²⁷, בדומה לכך הוא (בדרך ההלכה) בנוגע לכל הפעולות של הקרבן – כולל פעולות הקרבנות בנידון דידן: חינוך המשכן והמזבח – שאכילת הכהנים קשורה ופועלת בוה.

נמצא, כי גם אכילת הכהנים בשעיר עזים ושעיר נחשון הינו ענין הנוגע לדורות, ולכן שיטת התלמוד היא, כי קדשי שעה אלו הינם חמורים יותר מקדשי דורות, ולכן היה על אהרן להודוק ל"קל-וחומר ממעשר הקל", כמוסבר לעיל באריכות.

ה. האם משה אמר "שמעת" ושכחתי" או "לא שמעתי"

לפי הביאור האמור בהבדל שבין שיטת התלמוד ושיטת רש"י בפירושו על התורה בטענת אהרן – יובן גם השינוי ביניהם בנוגע להודאת משה, "וישמע משה וייטב בעיניו".

בגמרא²⁸ נאמר: "הודה ולא בוש (משה) לומר לא שמעתי, אלא (אמר) שמעתי ושכחתי" – שאצל משה הייתה בענין זה שכחה; לעומת זאת רש"י בפירושו על התורה²⁸ אינו מביא את לשון הגמרא, אלא, בדומה ללשון התורה כהנים²⁹: "הודה ולא בוש לומר לא שמעתי" – שפשטות לשון רש"י היא (כמדובר פעם באריכות³⁰) ש"משה לא התבייש לומר שהוא לא שמע מהקדוש-ברוך-הוא את החילוק בין קדשי שעה וקדשי דורות (אך לא הייתה בוה שכחה אצלו).

(27) תו"כ (ופרש"י) פרשתנו י, יז (בנוגע לשעיר ר"ח שהוא לכפרה). פסחים נט, ב*. וש"נ.

(28) י, כ.

(29) שם (אלא שבתוכי – "הודה מיד").

(30) לקו"ש [המתורגם] ח"ח ע' 186 הערה 4. ח"ז [המתורגם] ע' 116 ואילך. וש"נ.

* ושם נלמד זה מהפסוק (תצוה כס. לג) גבי מילואים. ולהעיר שבפרש"י תצוה שם לא הובא זה (ע"ש) ומביא רק בפרשתנו גבי שעיר ר"ח.

(25) ל' רש"י פרשתנו ט, כג בסופו (וראה שם ד"ה ויבא משה).

(26) שם, כד.

ויש לומר – שהם הולכים בזה לפי שיטתם: לפי שיטת התלמוד, שהיסוד של אהרן היה רק מצד „קל-וחומר ממעשר הקל” (כי מצד הסברא, לולא הקל-וחומר, היה גם אהרן מודה שצריך לאכול את שעיר ראש-חודש באנינות, במכל-שכן מקדשי שעה החמורים) – ואם כן צריך לומר, שזה שמשא (מלכתחילה) סבר אחרת, היא כי בשנת מנעשה הוא לא ידע את הלימוד מ„מעשר הקל”³¹, כאן היתה שכחה – משה רבינו שכח את הדין (והלימוד) ממעשר. לעומת זאת, לפי פירוש רש”י על התורה, ההבדל בין עמדתו הראשונית של משה ודעת אהרן היתה – ענין של סברא: משה סבר שהיתר האכילה באנינות קשור עם היום, להיותו יום שמיני למילואים³², ובמילא אין הבדל בכך בין קדשי שעה וקדשי דורות; אך אהרן חידש שהיתר האנינות היה רק לקרבנות מיוחדים (של היום כשמיני למילואים), אך לא ניתן משום כך להקל בשעיר ראש-חודש שהוא מקדשי דורות.

ולכן לא אומר רש”י שאצל משה היתה שכחה – כי על סברא לא מתאים לומר: שכח ולכן אמר – היפך הסברא! ניתן לשכוח דין, בדומה לנאמר „נתעלמה ממנו הלכה”³³, אך אין מקום לומר ששוכחים סברא (אפשר לעשות טעות בסברא³⁴, אבל לא לשכחה). אלא, לפי פשוטו של מקרא, משה אמר „לא שמעתי” – הוא לא שמע מהקדוש-ברוך-הוא את החילוק הזה.

31) אבל אינו מוכרח, כי י”ל שקס”ד דמשה היא – כי לא אכלתי באוני” יודע שאמרנו לאחרי ל”ט שנה*, ואילו שאין איסור אנינות – שמע בנוגע לחובה ובפירוש.

32) ראה לקו”ש [המתורגם] ח”ז ע’ 113 ואילך.

33) ראה ויק”ר דלעיל הערה 12. ועד”ו בכ”מ.

34) ראה לקו”ש רש”י זבחים שם סד”ה אידי ואידי. לקו”ש ח”ח שם. ועוד.

ו. בעבודות חדשות, „קדשי שעה”, נדרשת עמידה איתנה מול בלבולי היצר

מכל ענין צריך לקחת הוראה בעבודת האדם³⁵. ויש לומר שההוראה מענין הנ”ל – עד כמה צריך להיות זהיר בענינים שהינם בדוגמת „קדשי שעה”:

ישנם ענינים בעבודת האדם שהם בדוגמת „קדשי דורות” – ענינים קבועים הקיימים מדור דור בלי שינוי; וישנם ענינים שהם בדוגמת „קדשי שעה” – ענינים חדשים ש„תלמיד ותיק עתיד לחדש”, תקנות גדולי ישראל הנדרשים מצד דרישת השעה, „בקעה מצא וגדר בה גדר”³⁶, וכיוצא בזה.

בדברים שבהם הורגלו מדור דור – אין כל-כך קשיים לנצח את היצר הרע, מכיוון שכבר עברו את השלב של „כל התחלות קשות”³⁷; ויתרה מזה – הרגל נעשה טבע. אולם בנוגע לעבודות שהינם בדוגמת „קדשי שעה” מתייצב היצר הרע כנגד בכל תוקף, בטענה: מה יום מיומיים, „מנהג אבותינו” היה בלי חידוש זה, וכו’ – עד שהוא עושה מעצמו מנהג ופוסק הדור הקובע מהי דרישת השעה. ולכן נדרשת זהירות יתירה בעבודה חדשה (ובפרט – כזו שהיא לא רק ענין לפי שעה³⁸, אלא – נוגעת גם לדורות) יותר ויותר מאשר בנוגע לעבודות הרגילות שהם בדוגמת „קדשי דורות”.

וזאת למדים מהביאור הנ”ל בשיטת התלמוד, שהעובדה ש„קדשי שעה” אלו נאכלו באנינות (וקדשי דורות נשרפו) – הייתה רק הוראת שעה לאותו יום; אך הסדר הרגיל צריך להיות באופן הפוך – שקדשי שעה הינם (קשים יותר לביצוע, ובמילא –) חמורים יותר מקדשי דורות; ואפילו

35) ובמכש”כ מתורת הבעש”ט בנוגע לכל דבר ודבר אשר אדם רואה או שומע (כש”ט קה”ת) בהוספת סי’ קדו”ט. וש”נ.

36) עירובין ו, א. וש”נ.

37) מכילתא ורש”י יתרו יט, ה.

38) שהם קלים מקדשי דורות (כנ”ל בפנים), וכן בעבודה – שמכיון שנוגע רק לשעה ואין בהם לדורות, אין היצה”ד מנגד כ”כ כו’.

כא.

דעם כללות/דיקן אויפטו פון דעם היינטיקן יאָר – אויף וועלכן אידן גיבן דעם סימן און נאָמען „הי’ תהא שנת נפלאות אראנו” – אַ יאָר אויסגעצייכנט דערמיט וואָס ער איז „פעט” און אָנגעפילט מיט נסים ונפלאות פון דעם אויבערשטן וואָס קומען פאָר לעיני כולם, (אויך) אַלס הכנה צו די נסים ונפלאות פון דער גאולה האמיתית והשלימה וועלכע קומט תיכף ומיד ממש, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות”¹ – ווי גערעדט און אונטערשטראַכן פיל מאָל במשך דעם יאָר.

* * *

דער שבת איז אויך די ספירה פון „מלכות שבגבורה”, גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות, און שבת פ’ שמיני . . . וואָס איז פאַרבונדן במיוחד מיט משיח צדקנו – דער „כנור של ימות המשיח” איז פון „שמונה נימין”². . . ביז אַז דאָס ברענגט גלייך דעם ענין פון תשיעי און פון עשירי יהי’ קדש – די שלימות פון עשרה בגאולה האמיתית והשלימה (עלי עשור”³), „כנור של עשרה נימין”² (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ובהגשה יתירה – מצד דעם וואָס גלייך בתחלת חודש אייר, בב’ אייר, איז דער יום הולדת פון דעם רבי’ן מהר”ש, וידוע הוראתו ונתינת כח שלו בענין „מלכתחילה אריבער”⁴ – וואָס ער איז דער דור הששי (פון דעם בעש”ט), חזקה בכפליים, און דערפון קומט מען דערנאָך צום דור השביעי, דור השמיני, ביז דורנו זה – דור התשיעי (ג’ פעמים ג’ חזקה), וואָס ווערט די הכנה קרובה – בלי הפסק כלל – צו עשירי יהי’ קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

1) מיכה ז, טו.

2) ערכין יג, ב. וש”נ.

3) תהלים צב, ד.

4) אגרות קודש אדמו”ר מהורי”צ ח”א ע’ תריו.

בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים „עד מתי“ – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר הי' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"ש¹ „כי עם קשה עורף הוא (למעליותא², ולכן) וסלחת לעוננו ולחסאתנו ונחלתנו“ – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולזרו עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות מצוה ליתן לצדקה, ומגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה³.

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת אור ליום ועש"ק פ' שמיני, כ"ח ניסן תנש"א)

(1) תשא לד, ט.

(2) ראה שמו"ר ספמ"ב. הובא בתו"א מג"א קכג, סע"ב. לקו"ת בלק סז, ד.

(3) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

לקוטי

שמיני

שיחות

במקום בו מותר „לאכול“ קדשי דורות, אין זו ראייה שניתן „לאכול“ קדשי שעה.

וכפי שמוצאים בקרבנות המילואים: הקרבן הראשון אותו הקריב אהרן – פר החטאת – הוא לא אכל ממנו (כמו חטאת של קדשי דורות), אלא הצטווה – „תשרוף באש“³⁹.

משום שבקדשי דורות, בהם היצר הרע אינו מתנגד עד כדי כך, ניתן „לפרגן“ את התענוג של אכילת הקרבן, שיש בו הנאה, גם הגוף מקבל מכך הנאה ותענוג;

לעומת זאת ב„קדשי שעה“, בהם היצר הרע פועל ביותר כדי לבלבל וכו' נדרשת זהירות יתירה בנוגע לאכילה⁴⁰. בשעה שמרגישים תענוג אישי ובפרט גופני, הדבר נותן מקום המאפשר אחיזה וכו' ליצר הרע – אלא צריכה להיות שריפת הקרבן, ביטול לגמרי.

ז. קבלת פני משיח – „קדשי שעה“ של זורנו

וזהו ההוראה למעשה בדורנו זה:

לפי כל הסימנים בסוף מסכת סוטה, נמצאים כעת בדור של „עקבתא דמשיחא“ [=עקבות משיח] ממש. וכפי שכבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר אמר⁴¹ כי „הנה עומד אחר כתלנו“,

(39) תצוה כט, יד.

(40) ולהעיר מענין דפרש חגיכם (רק ג' פעמים בשנה) קאמר פרש שבתכם (מדי שבוע בשבוע) לא קאמר (וח"ב פת, ב. אלא שביאורו ע"פ חסידות באו"א – ראה תו"א ר"פ ח"ש. סידור ר, ג"ד, רג, ג ואילך. ועוד).

(41) ב„קול קורא“ (שנדפס ב„הקריאה והקדושה“ סיון תש"א. אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ה ע' שסז). ועוד.

ובכותל זה ישנם חלונות וחרכים – ודרישת השעה היא, להכין את עצמו (עם כל סביבתו) לקבלת פני משיח צדקנו.

– צריך איפוא לדעת, שבעבודה זו נדרשת זהירות (כולל – וזיוות) יתירה, והיא חייבת להתבצע במלוא המסירה והנתינה, „בכל מאדך“.

כאשר מדובר אודות „קדשי דורות“ – עבודות הרגילות – יש מקום לכך שהעבודה תהיה מסודרת על פי טעם ודעת, בה לא מאבדים (לגמרי) את המציאות העצמית – יש בכך תענוג, עד הנאת הגוף – (מהמצוה, או כדי לעבוד את ה' וכו')⁴²;

אך בשעה שמדובר אודות דרישת השעה להתכונן למשיח – קדשי שעה – צריך לזכור שזהו ענין ש„הזמן גרמא“ הדוחה ענינים אחרים, וצריך להתמסר לכך באופן של למעלה ממדידה והגבלה, עד שנעשים לגמרי משוקעים בכך, עד איבוד המציאות העצמית – (בדוגמת שריפת הקרבן).

וזה גופא מביא את משיח צדקנו, שביאתו היא באופן של „היסח הדעת“⁴³ (למעלה מבחינת דעת⁴⁴) – מצאתי דוד עבדי⁴⁵ – בגאולה האמיתית והשלימה במהרה בימינו ממש.

(משיחות אחש"פ, ש"פ שמיני וש"פ תו"מ תשמ"ב)

(42) ראה תניא פ"ז (יא, ב).
(43) סנהדרין צו, סע"א.
(44) אגה"ק ס"ד ד (קה, ב ואילך).
(45) תהלים פט, כא – ראה סנהדרין שם: ג' דברים באין בהיסח הדעת משיח מציאה כו'.

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו ורבינו

מלך המשיח

יחי אדוננו מזרנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

אחינו בני ישראל שיצאו זה עתה (ויוצאים כעת) ב"יציאת מצרים", מ"מצרים" (מלשון מיצרים וגבולים)⁶ דהמדינה ההיא, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים בפעם הראשונה, ש"וינצלו את מצרים"⁷, עד ש"אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם"⁸, וגם את הדברים הגנוזים⁹.

... ויהי רצון שהקב"ה יעזור לכאו"א מישראל שיהי' לו את ה"עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע" ו"לב לדעת"¹⁰ – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם"¹¹, את הנסים הגלויים שקורים בכל יום,

ובפרט שעומדים כבר לאחר "ארבעים שנה"¹² במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדור"¹³, ואוחזים כבר ב"יבואן אל מנוחתו"¹⁴, בארץ הקודש וירושלים¹⁵, עד "שלם", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

ומובן א"כ, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כפי שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ב.

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?! . . . דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא

הוספה בשורת הגאולה

יט.

"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹:

יעדערער קען זען בגלוי ווי די נסים פון יציאת מצרים שפיגלען זיך אָפּ איצטער אין דעם נצחון בימינו אלו – סיי אין דעם עצם נצחון און סיי אין דעם זמן ווען דאָס קומט פֿאַר, ובמיוחד – אין די ימים זכאין פון חודש ניסן:

. . . נאָך פֿאַר חג הפסח – איז געווען דער "למכה מצרים בכוריהם"², אז די "בכורים" פון אומות העולם³ (כולל פון מדינת מצרים און די מדינות ערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם אין די "יונייטעד ניישענס" – האָבן מלחמה געהאַט און געשלאָגן "מצרים", אַ צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) "מיצר" לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – "שנת אראנו נפלאות" – איז געווען דער נצחון (ווי די אוה"ע האָבן מכריז געווען), און זיין מפלה, באופן פון "למכה גו" (ניט "להורג"), און דוקא דורך ניט־אידן (בכוריהם), וועלכע האָבן אים נוזף און מבזה געווען, און מכריח געווען אַז ער דאַרף חרטה האָבן פון פעולותיו עד אז,

און ער האָט געמוזט מודה זיין און אָננעמען און מקיים זיין די אַלע ציוויים והוראות און פֿאָדערונגען וואָס ער האָט באַקומען פון "בכוריהם": באַפרייען אַ טייל פון די מלחמה־געפֿאַנגענע, און אויך מקיים זיין די אַנדערע זאַכן וואָס מ'האַט פון אים געפֿאָדערט.

(1) מיכה ז, טו.

(2) תהלים קלו, י. וראה מדרש תהלים שם. רש"י ומצו"ד שם.

(3) והרי כל המלכיות נקראות על שם מצרים (ב"ר פט"ו, ד).

(4) ב"ר שם.

ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה עדיין לא ידעו מה יהי' ההמשך, עד היכן יבזו ויזיקו אותו, כמה חזק הוא ישאר, כמה הוא יצטרך להודות ולשלם, ואיך הוא ימלא אחר כל הדברים, או שהדברים יתבצעו ע"י אחרים; אח"כ בימי חודש ניסן, בימי הפסח – יצאו "בכוריהם" בניזיפה חזקה ובהחלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף על ההוראות שלפני זה) איך "סאדאם" צריך לנהוג, וגם לראות ולוודא שהוא יקיים אותם: לשחרר את השבויים, להשיב את אשר לקח, ולשלם על הנזקים וההיזקות שעשה כעת (וגם על מה שעשה בעבר),

ובהמשך ימי החודש, עד הימים האחרונים של החודש, ניתוסף עוד יותר בהנס – שהוא הסכים להכל, וללא שום ניגוד ומלחמה,

ועד שהוא גילה כספים ורכוש שהחביא (ועד עתה לא ידעו כלל שהיו בידו).

. . . ענין נוסף בהמאורעות בזמן האחרון שרואים בהם נסים ונפלאות – הוא היציאה של ריבוי יהודים ממדינה ההיא, שהיא בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי ריבוי שנים של הנהגה באופן אחר לגמרי, שבהם יהודים לא יכלו לצאת משם – הרי דוקא בשנה זו ובשנה שלפני' פתחה מדינה זו את שערי' לתת ליהודים [ארויסלאַזן אידן] לנסוע לארץ הקודש [ואפילו אם, מאיזו סיבה שתהי', התעכב חלק מהם במדינות אחרות לפי שעה (בארצות הברית או אוסטרלי' וכיו"ב) בקרוב הם יגיעו (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) לארץ הקודש, יחד עם משפחותיהם].

ועד שהמדינה עצמה מסייעת להם לצאת, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים, שתכליתה הי' ללכת לארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'⁵), כולל גם – סיוע מהדברים הגנוזים של "מצרים", שמנצלים גם את זה, עד שחלק מזה – וגם מכספים אחרים דמדינות אחרות – מגיע לבנ"י,

און דערנאָך איז געווען דער המשך בזה – אין חודש ניסן, און דעמולט גופא – בימי הפסח, "זמן חירותנו" – אַז "בכוריהם" אין די "יונייטעד ניישענס" האָבן ממשיך געווען אין דער נזיפה ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה האָט מען נאָך ניט געוואוסט וואָס וועט זיין דער המשך, ווי ווייט מ'וועט אים מבזה ומזיק זיין, ווי שטאַרק ער וועט בלייבן, וויפל ער וועט דאַרפן מודה זיין און אָפּצאַלן, און ווי ער וועט דאָס אַלץ אָננעמען, אָדער דאָס וועט זיין דורך אַנדערע; דערנאָך בימי חודש ניסן, בימי הפסח – זיינען "בכוריהם" אַרויס מיט אַ נזיפה חזקה און אַ החלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף אויף די הוראות שלפני זה) ווי סאדאם דאַרף זיך אויפפירן, און אויך זעען און פאַרזיכערן אַז ער זאָל דאָס מקיים זיין: באַפרייען די שבויים, אומקערן דאָס וואָס ער האָט צוגענומען, און אפּצאַלן פאַר די נזקים און היזקות וואָס ער האָט איצטער געטאַן (און אויך אויף דעם וואָס ער האָט פריער געטאַן).

ובהמשך ימי החודש, ביז אין די לעצטע טעג פון דעם חודש, איז אין דעם נס צוגעקומען נאָכמער – אַז ער האָט דערצו אַלץ מסכים געווען, און אָן קיין ווידערשטאַנד און מלחמה,

ביז אַז ער האָט מגלה געווען געלטער און רכושים וואָס ער האָט באַהאַלטן (און ביז איצטער האָט מען גאָר ניט געוואוסט אַז ער האָט דאָס געהאַט).

. . . נאָך אַן ענין אין די געשעענישן בזמן האחרון אין וועלכן מ'זעט נסים ונפלאות – איז די יציאה פון אַ ריבוי אידן ממדינה ההיא, וועלכע איז בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי אַ ריבוי שנים פון אַ הנהגה באופן אחר לגמרי, אין וועלכע אידן האָבן פון דאָרטן ניט געקענט אַרויסגיין – איז דוקא בשנה זו ובשנה שלפני' האָט די מדינה אויפגעעפנט אירע טירן צו אַרויסלאַזן אידן זיי זאָלן גיין אין ארץ הקודש [און אפילו אויב, מאיזה סיבה שתהי', האָבן אַ טייל פון זיי זיך מתעכב געווען אין אַנדערע מדינות לפי שעה (אין ארצות הברית אָדער אוסטרליא וכיו"ב) וועלן זיי בקרוב זיך

איבערטראַגן (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) אין ארץ הקודש, צוזאַמען מיט זייערע משפחות].

און ביז אַז די מדינה אַליין איז זיי מסייע צו אַרויסגיין, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים, וואָס תכליתה איז געווען צו גיין אין ארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'5), כולל אויך – סיוע פון די דברים גנוזים פון „מצרים“ (כנ"ל), אַז מ'נוצט דאָס אויך, ביז אַז אַ טייל דערפון – און אויך פון אַנדערע געלטער פון אַנדערע מדינות – קומט אָן צו אידן, אחינו בני ישראל וואָס זיינען ערשט אַרויס (און גייען איצט אַרויס) ב„יציאת מצרים“, פון „מצרים“ (מלשון מיצרים וגבולים6) פון מדינה ההיא, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים בפעם הראשונה, אַז „וינצלו את מצרים“7, ביז אַז „אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם“8, און אויך די דברים גנוזים9.

. . . ויהי רצון אַז דער אויבערשטער זאָל העלפן יעדער איד ער זאָל האָבן די „עינים לראות (במילא) אזנים לשמוע“, און „לב לדעת“10 – צו זען „המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם“11, די נסים גלויים וואָס קומען פאַר בכל יום,

ובפרט אַז מ'האַלט שוין נאָך די „ארבעים שנה“12 זיין במדבר העמים (פון גלות), אין אַ מצב פון „(ארבעים שנה) אקוט בדור“13, און מ'האַלט שוין באַ „יבואון אל מנוחת“14, אין ארץ הקודש וירושלים15, ביז „שלם“,

(5) וארא ו, ח.

(6) ראה תו"א וארא נז, ב ואילך. בשלח סד, א-ב. יתרו עא, ג ואילך. ובכ"מ.

(7) בא יב, לו.

(8) פרש"י שם, ממכילתא עה"פ.

(9) ראה שמו"ר פי"ד, ג. ועוד.

(10) תבוא כט, ג.

(11) שם, ב.

(12) ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת

ה'שי"ת, כמדובר כמ"פ.

(13) תהלים צה, י.

(14) שם, יא.

(15) פרש"י שם.

שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

איז פאַרשטאַנדיק, אַז אידן זיינען שוין דערצו גרייט, און האָבן שוין דעם „לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע“ [אַזוי ווי ס'איז געווען בארבעים השנה נאָך יציאת מצרים, וואָס כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

(משיחת אור ליום ד' פ' שמיני, כ"ו ניסן תנש"א)

„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“1:

כאו"א יכול לראות בגלוי שהנסים דיציאת מצרים משתקפים כעת בהנצחון בימינו אלו – הן בעצם הנצחון והן בזמן בו הוא התרחש, ובמיוחד – בימים זכאין דחודש ניסן:

. . . עוד לפני חג הפסח – אירע ה„למכה מצרים בבכוריהם“2, שה„בכורים“ דאומות העולם3 (כולל ממדינת מצרים ומדינות הערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם ב„אומות המאוחדות“ („יוניטעד ניישענס“) – נלחמו והיכו את „מצרים“, צורר היהודים, (מצרים מלשון4) „מיצר“ לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – „שנת אראנו נפלאות“ – אירע הנצחון (כפי שהכריזו אוה"ע), והמפלה שלו, באופן ד„למכה גו'“ (לא „להורג“), ודוקא באמצעות אינם יהודים („בכוריהם“), אשר נזפו בו וביזו אותו, והכריחו אותו להתחרט על פעולותיו עד אז,

הוא הוכרח להודות ולקבל ולקיים את כל הציוויים וההוראות והדרישות שניתנו לו מ„בכוריהם“: לשחרר חלק משבויי המלחמה, וגם לקיים את יתר הדברים שדרשו ממנו.

ואח"כ הי' ההמשך בזה – בחודש ניסן, ובו גופא – בימי הפסח, „זמן חירותנו“ – ש„בכוריהם“ בה„יוניטעד ניישענס“ המשיכו בניזיפה